

Magvet? Kiadó Könyvklubja: Király Fürd?

2011 február 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Lehet-e egy gyermekkori tragédia árnyékában élni, úgy hogy az soha nem lett a szül?k által kibeszélve, feldolgozva? Mit érezhet egy tízéves gyerek, akinek meghal a n?vére, és ahelyett, hogy vigaszt, együttérzést, közös bánatot kapna a szüleit?l, csak merev hallgatást, zárkózottságot és álságos beletör?dést kap?

Hogyan lehet ilyen terhelt múlttal együtt élni, feln?ni, feln?ttként új kapcsolatokat, szerelmeket megélni, családot alapítani, ha a legalapvet?bbet tagadják meg t?lünk, a közös élmény (még ha a legtragikusabb élmény is) megélését? Ezek azok a kérdések, amiket Jean Mattern könyve feltesz, és amikre a f?h?s, Gabriel kivétel nélkül rosszul válaszol.

A harmincas éveiben járó, m?fordítóként dolgozó Gabriel épp akkor hagyja el feleségét, amikor a n? bejelenti neki: gyermeket vár. Szereti Laurát, szeretné a leend? gyermekét is, csak épp nem tudja, hogyan. N?vére halála feldolgozhatatlan teherként nehezedik a vállára, és nem engedi, hogy tovább lépjen, hogy boldog legyen, hogy éljen. A könyv Gabriel vallomása, amit fiának ír, arról, miért hagyta el, miért volt képtelen arra, hogy vele maradjon, hogy otthont, családot, szeretetet adjon neki. Hogy miért fosztotta meg ?t épp attól, amit?l ?t is megfosztották szülei.

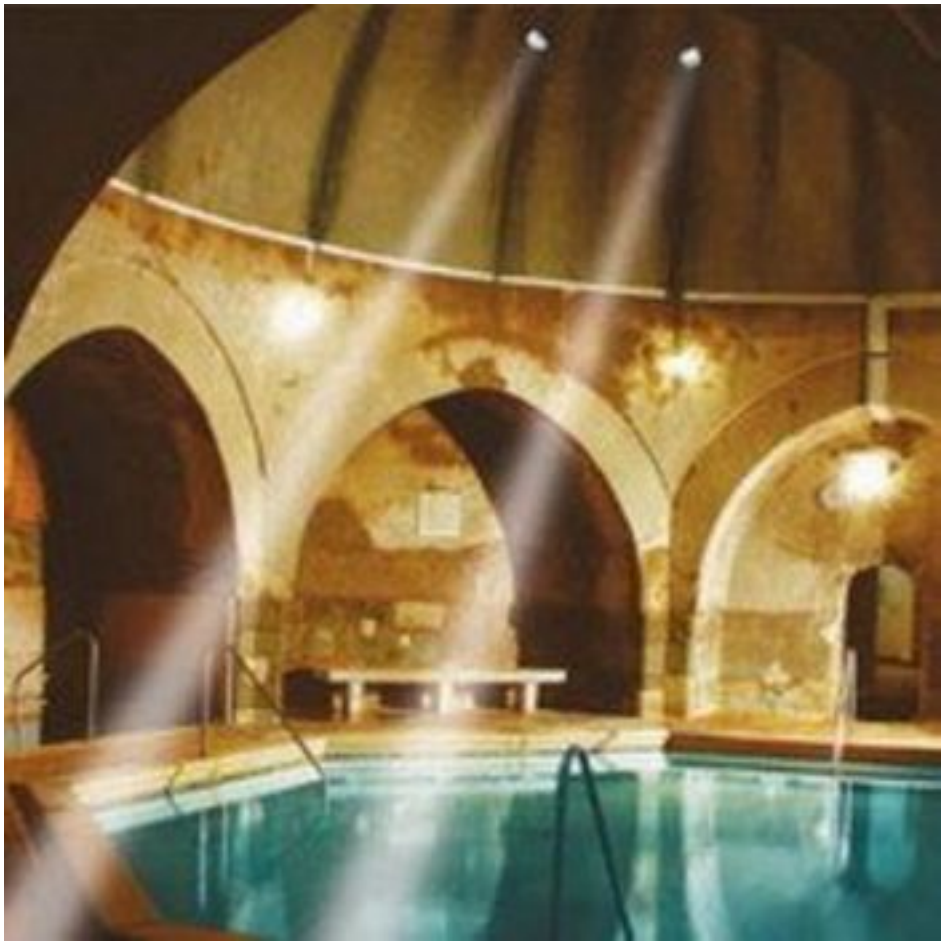

Gabriel önigazolást keres, egész története nem más, mint hazug menteget?zés, egy olyan férfi vallomása, aki képtelen volt megnyílni bárki el?tt, nem tudott kapcsolatot teremteni, csak hagyta magát sodródni, hagyta magát, amikor Laura megszerette, amikor egyetlen barátja, Leo elhatározta, hogy a barátja lesz, amikor bárki emberi kapcsolatot akart kialakítani vele. Soha nem tett semmit azért, hogy kapcsolatokat teremtsen, voltaképp teljesen passzív figura, egyetlen aktív cselekvése a menekülés. Szüntelenül menekül, ám sosem valami felé, csak valami el?l, és nem is érkezhet máshová, mint az önként vállalt magányba. A szüleit okolja félresiklott életéért, fel sem merül benne, hogy ? is hibázott, csak kósza pillanatokra fogalmazódik meg benne, hogy megossza Laurával a n?vére halálának történetét, szüleihez f?z?d? viszonyát, de soha nem teszi meg, pedig épp ez lenne az egyetlen lehet?sége arra, hogy megteremtse azt, amit?l gyerekként megfosztották: a meghitt együttlétet, a bánatban is vállalt közösséget. Azzal, hogy élete legfájdalmasabb részét nem osztja meg azzal, akit szeret, ezt a szeretetet is idéz?jelbe teszi, mert képtelen bízni benne, és bizalom nélkül nincs szeretet sem.

A n?vér halála és annak feldolgozatlansága csak a jéghegy csúcsa, Gabriel családjában az elhallgatás már hagyománnyá vált, a szül?k, akik magyar származású, zsidó gyöker? családból származtak, soha nem osztották meg gyermekeikkel ?seik identitását, és ez, az eltitkolt, „elrabolt” identitás válik a könyv során szép fokozatosan Gabriel keresésének egyetlen és soha el nem érhet? céljává. Megint csak önigazolást keres és talál is magának,

és szinte megnyugvásként fogadja, hogy talált valamit, amit egész sikertelen, elcseszett életéért hibáztathat: az identitás hiányát. Magyarországon járva elkezdi keresni dédszülei nyomait, és az új felfedezés, a szül?k által megtagadott-elhallgatott zsidó-magyar hagyomány vezeti arra, hogy egy londoni zsinagógában keressen magának új kapaszkodót. Ám itt sem lel semmit, csak újabb hiányokat.

Gabriel képtelen átlépni a saját maga köré húzott falakat, nem ismeri fel a legnagyobb lehet?séget arra, hogy túllépjen a múlton, a családi tragédián, az identitás vélt vagy valós hiányán: a gyermeke születését. Ott van el?tte a lehet?ség, hogy lezárjon mindent és új lapot nyisson, hogy megteremtse azt az új családot, azt az új hagyományt, azt az új életet, amit?l megfosztották, de elmenekül. És hiába mentegeti magát 148 oldalon át, menekülése megbocsáthatatlan, és együttérzés helyett csak dühödt értetlenséget képes kiváltani az olvasóból.

A kommunikációra képtelen Gabriel az írott szavakba, a nyelvekbe, az irodalomba temetkezik, és m?fordítói hivatásában találja meg az önkifejezésnek azt az eszközét, amit emberi kapcsolataiban képtelen meglelni, ám épp azt az egy nyelvet nem találja meg, amin ?sei történetét megérthetné, és amit fiának továbbadhatna. Szép szimbólum, és fájna is, ha nem tenné rögtön idéz?jelbe a szerz? azzal, hogy a nyelvzsongl?r Gabriel nem is próbálja megtanulni ?sei nyelvét. A nyelv így, konkrét és átvitt értelemben is, csak egy újabb önigazolássá válik, aminek köszönhet?en tovább dagonyázhat az önsajnálatban.

Épp ez, a nyelv és a m?fordító képtelensége arra, hogy megtanulja ?sei nyelvét volt az a momentum, ami meggy?zött arról, hogy a szerz? gonosz játékot ?z velünk. Miközben olvastam, két benyomás viaskodott bennem. Az egyik, hogy ha Mattern ezt komolyan gondolja, pláne ha önéletrajzi ihletés? a m? (egyébként nem az), akkor orvoshoz kéne fordulnia, a másik, hogy ha ez egy fikció, amit kitalált, aztán ilyen szinten belemászott a f?h?se lekébe, akkor mennyire jól csinálta. A könyv t?pontos, nagyon kitalált és vélhet?en sokat csiszolt mondatokkal, feszes tempóban, csekély terjedelméhez képest óriási feszültséggel mesél el egy történetet, ami úgy marad velünk, hogy még napok múltán is gondolkodunk, vitatkozunk, dühöngünk miatta.

, konyvesblog

A könyv megrendelhet? a következ? címen:

http://kiadok.lira.hu/kiado/magveto/index.php?action=konyv&id=139390695

Jean Mattern: Király Fürd?

Ajánló